

DAN SILVIU BOERESCU

Dan-Silviu Boerescu (n. 28 martie 1963, București) este un scriitor român. A absolvit Facultatea de Filologie de la Universitatea București, în 1988, apoi a fost profesor de limba română la Roșiori de Vede până în 1990. A fost redactor-șef al editurii Phoenix din București până în 1996. Între anii 1996-1999 a fost redactor la Muzeul Literaturii Române din București.

Cunoscut ca membru al Generației 90 și manager al multora dintre membrii ei, critic de direcție, promotor al textelor acestora în colecția „Nouăzeci” (Ed. Phoenix, 1993-1995), în colecțiile „Poezii Orașului București” (Asociația Scriitorilor din București & Cartea Românească, 1997-1999) și „Scriitorii Orașului București” (ASB & CR, 1998-1999), în colecția Pro Logos, în revista proprie - ArtPanorama (1997-1999), în cronicile din reviste (Nouăzeci, Luceafărul etc.), în cadrul Cenaclului Universitas (1985-1989) și al Clubului Profesionist de Lectură (Muzeul Literaturii Române (1996-1999), al unor emisiuni televizate sau radio, precum și în cadrul multor altor manifestări culturale.

A publicat volume de critică literară și eseu (ficțiuni critice), precum și antologii. A primit diferite premii literare, între care Premiul de critică al Asociației Scriitorilor din București (1998,

pentru volumul „O slăbiciune pentru pisici”) și a avut două nominalizări la Premiile Uniunii Scriitorilor.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

Chiar dacă, în fundamentele sale, „românismul” e neschimbat, societatea românească este, cert, în schimbare. Magistratura pare a fi cu un pas înainte. Dacă, înainte de 1990, era un executant pasiv al comandamentelor de partid, azi ea poate acționa, adesea, autonom. Nu întotdeauna, ce-i drept! Uneori, însă, e percepută ca stat în stat.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Nu se poate merge înainte cu jumătăți de măsură. Soluția nemțească nu e perfectă, dar e greu de imaginat alta mai bună.

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgurii?

Cu certitudine, da! Se primesc și, de multe ori, se execută comenzi politice la toate nivelurile, cel puțin așa reiese din

exterior. Dar asta, cred, până la urma, nu este o afirmație care se poate extinde asupra tuturor magistraților.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Iarăși, nu pot generaliza. Exista contexte și contexte. Dacă aș vrea să îmi recuperez terenul de sub Intercontinental, probabil nu aș reuși niciodată! Din fericire, nu am avut parte de astfel de moșteniri... Magistratul perfect nu va putea exista niciodată, fiindcă magistratul e om, nu robot, iar omul - dacă are măcar un pic de sensibilitate - este subiectiv. Când subiectivitatea se exercită cu rea-intenție, lucrurile pot deveni grave.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

La modul utopic, judecătorul ar trebui să nu aibă familie, obligații, rate la banca etc. Să fie un fel de călugăr, poate chiar un călugăr shaolin. Dacă judecătorul ar fi un profesionist bine plătit, iar România s-ar afla la a treia generație de judecători liberi, cred că ne-am apropiat de un ideal.